

Pálinkás István

Vakolt vers

(Birkás István festőművészek)

„Forró füvek az arcomon,
 ezt a rétet jól ismerem.
 Fekszem hanyatt a semmiben,
 semmivé lenni jó nagyon.”

Erre vártál, eljött érted.
 Végekké burjánzó végek...
 Kezek, karok, vállak, térdek
 az előbb még összeértek.

Tömör lett a csönd és tömbös.
 Csak a Hold, ami ezüstöz.
 Fognál újabb, újabb trükkhöz,
 s nincsen, ami visszatükröz.

Kezek, karok, vállak, térdek:
 történetvesztett, temérdek
 utak, terek, táncok, ének.
 „Tegnap féltém, már nem félek.”

Nincs a szobáidnak vége,
 nincs két fal, mely összeérne.
 Nyitnál ajtót, de nincs hova.
 Vakvágta Szent Mihály lova.

Elránt és egy délutánban,
 hanyatt fekvé ámulsz, nyár van!
 Feletted a hajlékony ég
 röptetgeti tekintetét,

s bőrén tetováál a távlat
 csodás hieroglifákat.

Borbás Helga: Női torzó

Dani Kopoulos*

Cím nélkül

(Untitled)

Zeusz, a vonakodó hattyú, Lédában talált párra,
aki ikrekkel ajándékozta meg őt.
Castor és Pollux elválaszthatatlan életek;
egyikőjük meghalt a csatatéren, a másik
képtelen volt élni testvére nélkül.
Megsajnálták őket az Istenek és megengedték,
felváltva éljenek egy-egy világban.
Ebben a valóságban egy napot,
odaát pedig a következőt.

Egy tibeti szerzetesről szól a fáma,
aki mumifikálta magát, miközben élt,
lassítva teste életfunkcióit addig,
amíg az élet alig rebbent benne.
A másik oldaltól épphogy egy kiscica
párnás mancsának lépésére volt csak,
de valami mégis itt tartotta érdeklődését.

Apám kórházban feküdt, szobájában
ültünk és régi filmeket bámultunk a tévén,
várva, hogy szívverése visszatérjen...
Tudtam, hogy útja megkezdődött át, a hídon.
Alig beszéltünk, és azon merengtem,
vajon, gondolta-e, mik lesznek utolsó szavai?
Olvastam egyszer egy rabról, aki
mielőtt a villamoszékbe ült, az ő szemébe nézett:
„Uram, nem hagyta, hogy befejezzem! ”

Egy szicíliai tengerparti városban
találkoztam egy halással, aki elmondta,
mi tüzelte éveken át gondolatait.
Mielőtt anyja átadta lelkét a Teremtőnek,
arra kérte: „*Salvadore, fiam,*
Hozz nekem egy pohár tejet! ”
Az idő távolából visszanézve,

anyja soha nem rajongott a tejért.
Talán, csak elmúlásunkhoz közelítve,
félrenézünk egy pillanatra arról
a dologról, amit oly sokáig bámultunk.
Vagy még inkább vágyakozásunk
veszíti el sóvárgását, s épphogy e homályos
akarással leszünk képesek
csatlakozni az Istenekhez.

(Fordította: Pálinkás István)

**Dani Kopoulos 2003-ban a New York-i költőverseny első helyezettje lett.*

Az Utolsó Kávéházban

*„A nő ment tovább, a boltok éppen zártak.”
(Kispál és a Borz)*

Kávénak hívták a Házat.
Az asztalnál ülők magukat mondták.
Fejük fölött egy leltárcélpont
csüngött – keretben Anton van Dyck.

Átderengett néhány látszat,
hiába húzta közelebb a széket.
Találgatták, ki indul másnap,
s ki dob érmét, ha visszatértek.

Nagyjából, ennyi lett volna.
De ott volt még a másik, aki végezt
emlékezni ma sem volt mersze.
Emlékeznek majd rá a székek.